

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ Α° (16°)

Ἀθήνα, Σάββατο, 21 Σεπτεμβρίου 1919

ΑΡΙΘ. 4-1 (650)

ΜΙΚΡΗ ΘΕΑΤΡΙΝΑ

Νάτανε και πάλι
νά σέ βρω . . .
Ν' αναβρω
θησαυρό
τήν αγάπη, ὦ ζάλη !

Σέ μὴν ἄκη μόνος
καδιστός . . .
Χωριστός
και πιστός
νά μ' εὐφραίνει πόνος.

Νά μοῦ φέρει ἡ ὀρχήστρα
ταραχή,
στή ρηχή
μου ψυχή . . .

Νᾶρθεις, τραγουδίστρα,

νά χορεύεις μπρός μου.
Νά μιλεῖ
τὸ βιολί,
κ' ἡ ψιλή
σου ἢ φωνή — τοῦ κόσμου.

Ἄῦλα νά διακρίζεις . . .
Στὸ σωρό
— βλέμα ὄγρὸ
φεγγερό —
νά με ξεχωρίζεις !

Μάτια ταραγμένα :
— «Σοῦ μηνῶ
πὼς πονῶ
τὸν τρανὸ
τὸν καημὸ σου, ὠμένα !

Λάκρη νά μοῦ πνίγει
τὴ χαρά.
Στὰ νοερά
σου, βοερά
πάθη, νά με σμίγει.

Νά φορεῖς τὸ κρῖμα
γιά στολή.

Κ' ἡ δειλὴ
συστολή,
φουσκομένο κύμα,
ὄλο νά ταραῖζει
ρυθμικό,
τὸ γλυκὸ
παιδικὸ
τοῦ κορμιοῦ σου νάξι . . .

Νάτανε και πάλι
στὸ πλευρό
μου, νά βρω,
θησαυρό,
τὸ ξανθὸ κεφάλι !

Νάτανε κι ἀκόμα,
νάμ' ἐγὼ
νά ὀδηγῶ
ναυαγὸ
και ψυχή και σῶμα . . .

Νύχτα. Καὶ νά νοιώθω
— κρύα σταλιά—
τὴν παλιά
μου ἀμυαλιά,
τὸ χαμένο πόθο.

Κ' ὕστερα σιμά σου
σά μεθῶ —
ν' ἀρηθῶ
τὸν ἀνθὸ
τῆς χρυσαγκαλιᾶς σου . . .

Νά με βροῦν στὴ στράτα
τὸ πουργό,
ν' ἀρχινῶ
νά θρηγῶ
μαραμένα νιάτα,

τῆς χαρᾶς τὸ ξόδι, —
κι ἄχ ! νά ὑμῶ
τὸ σεμνὸ
σου, γυμνὸ,
στὸ γκρεμνὸ
ποῦ με σέρνει, πόδι

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ